

that except for the still popular *davit* (Bakhtiyaris' traditional trousers) and traditional shoes, other pieces of Bakhtiyari clothing, including hats, have changed drastically.

The images ordered by Sir Henry Layard, the British tourist, constitute one of the first pictorial sources in relation to Bakhtiyari's. Before his becoming the Ottoman agent, Sir Henry Layard had spent years among Bakhtiyari's, during which he had worn their traditional clothings. Sir Henry's portraits in Bakhtiyari clothes are among the historical documents in this relation.

**Resting Place of Bakhtiyari
Prominent Figures at Takht-e
Foulād Cemetery, Isfahan
Part One: Sardār As'ad I (the
Great)**

Zahra Habibi

Isfahan is not, only, prominent for Lor's for its being the place of residence for a minority of a few millions of this ethnic origin. The city keeps the greatest communal resting place in which a number of prominent, male and female, Bakhtiyari figures, including the deceased leaders and poets, have been buried. The tombs encompass the resting place for Hoseyn Qoli Khān Bakhtiyāri, the last among Bakhtiyari II-Khān's who was ordered to be poisoned by the Qajar agents of Isfahan.

The mausoleums and tomb-stones are so precious and historic that the whole Bakhtiyari graveyard can be truly called a museum of unique characteristics.

**ETHNIC LANGUAGE AND
LITERATURE**

**Identification and Investigation
of Two Old Lori (Bakhtiyari)
Collections of Verses of Zandiye
Period Kept at Leningrad
Institute of Oriental Studies
Ma'rouf Khazanedar
Translated by: Nader Karimian
Sardashti**

The documents identified and described by the author, who is one of the prominent Kurd scholars, are among the rare and, at the same time, most important collections of verses. Generally, the research has been totally devoted to nine of these pieces of verses by nine Kurd poets who had not been known. Two of the works under investigation have been determined to be Lori songs of Bakhtiyari origin with a number of loan Persian words.

**A Short 17th-Century Text in
Lori (Bakhtiyari) Dialect
Ali Ashraf Sadeghi, Ph.D**

The previously called *ketāb-xāne-ye Majles-e Senā* ("senate assembly library") keeps, among its other sources, a collection of poems by Saadi which dates back to the 17th century. The collection, registered with serial number 166, and written in *Naskh* script, leads, inside its back-cover, to a page written in an elite and different type of *Naskh*.

The text reads in one of the regional dialects of Iran, and has been determined, in the related official list, to be a letter by Saadi in Lori. As is evident from the lexical items used and the structures utilized, the dialect is, most probably, Bakhtiyari of the

present-day Iranian ethnicities.

Wandering, Like the Wind (Story of Exiled Bakhtiyari's) Zahrab Madadi

During its long history, Bakhtiyari community has witnessed frequent exiles of its members to remote areas and their subsequent isolations. The factor responsible for these mostly compulsory emigrations has been the determining roles played by Bakhtiyari's in post-Safavid Iran. Bakhtiyari's have always been reputed for their sense of resistance in the face of oppressions. Naturally, the ruling powers have reacted with dividing the territory occupied by them among several counties and provinces, on the one hand, while, on the other, forcing parts of the community to live in exile in remote areas.

For the time being, a number of originally Bakhtiyari communities are distinguishable throughout Iran as well as within neighboring countries. Members of these communities are aware of their histories, although they have forgotten Lori.

Community of Lor's and Ethnic Oppressions of the Last Two Centuries

Vahid Amin

Following the fall of Zandiyye dynasty, founded by Karim-Khan-e Zand, Iranian king of Lor origin, the ruling systems which followed remained hostile toward Lor's. As a result, they continued either with crushing and weakening them, or by forcing them to live in exile.

In this relation, one of the greatest cases of genocide in contemporary

history of Iran is worth mentioning which was ordered by Reza Shah Pahlavi. The event is not available among historical documents since hierling *pan-Farsist* authors, historians and politicians who supported the oppressive thesis of the ruling political power were able to omit it. As evident from the documents made available by military figures of those days and the reports by the European tourists travelling at the same time through Iran, the genocide which ended Reza Shah's huge attack against the Lor inhabitants of Lorestan, Bakhtiyari, Boyer-Ahmad and Mamasani, left thousands of Kurd and Lor men and women dead and thousands of others exiled to eastern, central and southern regions of the country. One of the prominent commanders of Reza Shah's army was, even, titled *qassāb-e Lorestān* ("butcher of Lorestan") for his commitments of large numbers of murders.

A number of present-day problems inflicted to Lor's and Bakhtiyari's, no doubt, have their origins in that event: poverty, ethnic dispersion and ethnic ignorance being but a few.

Images of Bakhtiyari's (Developments of Bakhtiyari Clothings for Men as Evident in Images by European Tourists) Be'var Elima

Investigations of ethnic features have revealed the fact that a number of communal elements and expressions change through time: languages and dialects being an exception.

Studies of the first pictorial sources in relation to Bakhtiyari community, being the paintings by European tourists, give rise to the conclusion

Unique, But Different Ardehsir Homayouni

Multicultural atmospheres together with the variations emerging from them prepare the ground for cultural developments. Members of various cultural backgrounds have their own unique cultural perspectives of the world. Consequently, man's cultural portrait shall be obtainable through accompanying the constituents of this varied whole.

Any endeavor to safeguard manifestations of these variations, in the form of linguistic, ritual and cultural realizations, among others, shall be a step toward full-fledged safeguarding of the universal culture.

***Aqalliyyat-hā* (Minorities) A Clarifying Endeavor on an International Issue**

Afshin Naderi

***Aqalliyyat-hā* (Minorities)**

- Mohammad Reza Khubru-ye Pak
- Shiraz Publishers
- Vol. 1, 2001
- pp. 242

Aqalliyyat-hā (Minorities) has been written with the goal of creating familiarization with the generals of a contemporarily pervasive international issue. The bibliography consulted registers a number of references. At some points, the discussions have been oriented toward Iranian minorities, too. The book consists of an introduction and six chapters following it. The titles read as follows:

- Generals and Historical Background
- Minorities: Classifications
- Minorities: Demands
- Minorities: Definitions
- Minorities: Suppression

- Minorities: Support
- The present article comprises an introduction to the book.

ETHNICITY AND HISTORY

Ethnic Historicism

Mozaffar Bakhtiyar, Ph.D

Historicism has a long history among Bakhtiyari's. It dates back to old traditions and customs. The major factor stimulating historicism in this community has always been the desire to be acquainted with fundamental ethnic and racial considerations and their subsequent preservations in an endeavor to remain loyal to one of the important aspects of old communal values. The same factor has been responsible for historicism among other old communities, having given rise to number of reports on ethnic relations and prominent events.

Bakhtiyari's are no exception. In every subdivision of the overall Bakhtiyari community, educated people have always been responsible for registering major developments, such as dates of births and deaths, securing them with natural and vegetable materials, and leaving them in the passages where other communities move.

The same custom has been responsible for the emergence of the first contemporary reports of travels, by *Bibi's* (Khāns' wives), and the first daily notes by Bakhtiyari Khāns, themselves, in the course of the collaborations on the part of Bakhtiyari's in contemporary political-social developments. The tradition raises the Bakhtiyari community to a unique stance among

investigation of the interactions of Bakhtiyari Lor immigrants to Isfahan and the, so called, *Fārs* citizens of the city. Isfahan has been distinguished as the center for contacts between these two ethnicities for centuries. This rich neighbor has played a determining role in the communal lives of Bakhtiyari Lor's for two centuries. A group of them were forced to leave their homeland and live in the city; others, tired of poverty and backwardness, emigrated to the city, willingly, to work in the factories erected there. As a result, Bakhtiyari immigrants to Isfahan can be classified within different social-economic layers.

Until recently, the Bakhtiyari community of Isfahan would not be given the role and importance it deserved: people of Isfahan, on the whole, would be regarded as a unique homogeneous community. However, during the past few decades, ethnic awareness have developed among them, to the extent that, nowadays, educated offsprings of the working class are gradually adopting determining roles in leading ethnic prejudices. This ethnic awareness and the rise following it have caused drastic changes in cultural-political balances within the originally *Fārs* cities of Esfahan province. For the time being, a group of the representatives of the province to the Islamic Consultative Assembly are native Bakhtiyari's.

Nowadays, Isfahan is playing the role of one of the cultural, political, and ethnic centers for Bakhtiyari Lor's; the reason being their benefiting from cultural freedoms they are, mostly, deprived of in their homeland.

Bakhtiyari: Consolidation to Breakdown

Sekandar Amanollahi

Baharvand, Ph.D

Distinguished as a unique branch of the Lor community, Bakhtiyari history dates back to the Safavid dynasty (17th century). The same date is frequently claimed as the time of expansion of Bakhtiyari territory, leading to its final demarcation and identification with the same name. During the periods following this, Bakhtiyari's gained power gradually, to the extent that in most of the political/military challenges which followed they played determining roles.

History of Bakhtiyari's registers frequent cases of separatist uprisings led by the, so called, Il-Khān's. None of these rises have been successful, although, in some cases, minor achievements have been reported. Establishments of modern governmental systems in the Middle East, including Iran of Reza Shah Pahlavi's era, followed by enforcements of central powers, gradually, gave rise to ethnic awareness among Bakhtiyari's. The natural reaction on the part of the central power in Iran of those days was no more than crushing the rises and breakdown of the territory occupied by Bakhtiyari's with the hope to weaken ethnic prejudices. For the time being, the territory has been divided among four provinces, namely Chahar-Mahal va Bakhtiyari, Lorestan, Khuzestan, and Esfahan. In Chahar-Mahal va Bakhtiyari, contrary to what the name may convey, the community of Bakhtiyari's constitute a minority!

به جایی بند کرد و امکاناتی در نظر گرفت مورد احترام هست یا کسی که هیاهویی دارد و مدام این سو و آن سو می رود و نیاز به جایی که مالک آن قوم بختیاری باشد ندارد، اما آنانی که در سکوت کار می کنند و از هیاهو گریزانند، بایستی در جایی تبادل فرهنگی کنند و نفس بکشند. آن جا جایی است که پایگاه فرهنگی و پژوهشی قوم ما خواهد بود. به نظر شما چه مکانی و شهری می تواند سزاوار چنین افتخاری باشد؟

لازم است که در آغاز این مطلب آورده شود که بدون در نظر گرفتن استانی که شهرهای بختیاری نشین در آن قرار دارد، ما سه نوع شهر داریم:

۱- شهرهایی که بخشی از مردم آن جا بختیاری ها هستند، مانند: اهواز، اصفهان، نجف آباد و...

۲- شهرهایی که بخشی از مردم آن و تمامی روستاهای اطراف آن بختیاری اند مانند: شوشتر، دزفول و...

۳- شهرهایی که همه مردم آن بختیاری اند مانند: مسجدسلیمان، ایذه، الیگودرز، دورود، اردل، لردگان و...

* از میان همه شهرهای سه گانه بالا به نظر شما کدام یک را می توان مرکز بختیاری قرار داد؟

برای آغاز بحث خود مطالبی می آورم: شاید کسانی که کمتر با مسائل فرهنگی ایل بختیاری یا علاقه داشته باشند، در پاسخ این سؤال شاید فوراً ما را به سوی مرکز استان چهارمحال بختیاری، یعنی شهرکرد بکشانند. چرا که هوای خوش تابستانی آن و نزدیکی به روستاهای بختیاری، جاذبه بیشتری برای همگان دارد. دیگر این که برخی از غیربختیاری ها، اصلاً تصور نمی کنند که در استان های دیگر مانند خوزستان، لرستان و اصفهان هم بختیاری باشد یا بهتر بگوییم بخشی از این استان ها در اصل متعلق به آن جایی است که ما آن را به نام سرزمین بختیاری می شناسیم و مالک اصلیش را خود بختیاری ها می دانیم و بس.

البته عقیده شخصی من این است که هر یک از سه نوع شهری که نام بردیم، به عبارت دیگر همه فعالیت های فرهنگی ما باشند، همان طور که تا حالا بوده است زیرا این تنوع مکانی، تنوع و گستردگی نیز به وجود می آورد که به سود ما خواهد بود، هر چند برخی اعتقاد دارند نباید چنین پراکندگی باشد. معذالک اگر هم چون گذشته، ما ولایت بختیاری در محدوده ایران عزیز داشته باشیم، به ناچار باید شهری را به عنوان مرکز بختیاری تعیین کنیم. چون در هر کاری بایستی مرکزی باشد تا علاقمندان بدانند به کجا مراجعه کنند. همان طور که شما برای خرید چیزی می دانید به کدام بازار و خیابان بروید.

من به خوبی می دانم فاصله دور شهرها از هم دیگر این انتخاب را دشوار می کند و به دلیل زیست غیربختیاری ها در محدوده سرزمین بختیاری، این دشواری انتخاب را بدون شک بیشتر می کند. شاید هم مجبور شویم، هم چون اجدادمان یک مرکز گرمسیری و یک مرکز سردسیری داشته باشیم.

- ۱- شماره ۱۵۲ سال پنجم، سه شنبه ۲۰ آذر ۱۳۸۰، پیام از سوی شخصی به نام بهاروند از لردگان بود.
- ۲- نه کم شوید نه جمع شوید. این دعایی است که به قول های متعدد درباره طوایف بختیاری شنیده ایم.
- ۳- پیام از محمدی از شهرکرد بود.

مسجد سلیمانی بلکه الیگودرز، از نابی، اردلی و یا هر مکان دیگر بختیاری نشین می دانم.

باری، چون فرهنگ غالب استان های جدید تقریباً غیربختیاری است، براساس باقی مانده همان سیاست گذشتگان، به بختیاری یا اجازه نمود نمی دهند یا بان به دشمنی برمی خیزند. در این جاست که بختیاری ستیزی در مناطق بختیاری، در کنار بختیاری گریزی رشد داشته است. برای اثبات این مدعا کافی است که به موانع اجرای کنسرت های موسیقی بختیاری در این استان ها حتی در استانی که نام بختیاری را به یدک می کشد نگاهی بیندازید تا پی به این ادعا ببرید. هم چنین انتشار نوارهای موسیقی یا برگزاری سمینارها و بزرگداشت های بزرگان بختیاری به چه مواعی که روبرو نیستند.

از سوی دیگر ما نتوانستیم افرادی را تربیت کنیم که مدافع حقوق قوممان باشند. آنانی هم که قبلاً داشتیم به منافع برتر از قوم اندیشیدند و مصلحت کشور را بر مصلحت قوم ترجیح دادند یا بهتر بگوییم قوم را رها کردند و برای اینکه مبادا به او صفت قوم گرا را بدهند، ارتباط خود را با قوم خود یا کم یا به کلی قطع کرده است. گرچه ایرانی فکر کردن از نظر ما هیچ اشکالی ندارد و کار پسندیده ای هم است و بدون شک همه بختیاری ها ایران دوست هستند و اعتقاد دارند که منافعشان با منافع کشور گره ناگشودنی خورده است، ولی آیا دیگران هم دست به چنین کاری زدند و مانند بختیاری ها عمل کردند؟ هر کس مصدر کاری شد نخست به فکر سرزمین اجدادی خود افتاد؟ ما چه؟ ما چنان کردیم که جوان امروز بختیاری کعبه آمل خود را نه ایل و نه شهرهای بختیاری نشین، بلکه تهران و دیگر شهرهای آن چنانی می داند و آرزویش کوچ بدان شهرهاست. بدون تعارف بگوییم کاری کردیم که قوم ما افراد دلسوز کم داشته باشد. ما نتوانستیم و اجازه هم ندادند که عامل پیوند قومی خود را، که همانا زبان ماست، در بین جوانان رواج دهیم و به ناچار همه به گذشته ها: من کی هستم و پدرم کی بود چسبیدیم و عملاً «حال» را از دست دادیم. سعی نکردیم زبان مادری را به متن زندگی امروزی بکشانیم و با آن حرف های دل جوانان را بزنیم تا باعث برگرداندن آنان به دامن قوم خود شویم. گرچه خیلی از بختیاری ها چنان قانع اند که سیاست گزار همین فعالیت های اندک اهل قلم بختیاری زبان هم هستند.

باز در همان شماره هفته نامه زاگرس ایران و در همان بخش پیام های مردمی آمده است: «... جای بسی خوشحالی و سرور است که در استان زیبا و پر افتخار اما محروم چهارمحال بختیاری که تاریخی بس کهن در دل دارد، هستند افرادی که در اعتلا و ایجاد پایگاهی جهت بسط و ترویج فرهنگ بختیاری کوشش وافر دارند. چرا که در این وانفسای زندگی، مردم بختیاری و اغلب جوانان خود از فرهنگ، تاریخ و پیشینه نیاکان خود کم اطلاع و شاید بی اطلاع هستند.»

توجه داشته باشید که در این پیام هم غیرمستقیم اشاره ای به لزوم داشتن مرکزیتی برای فعالیت های فرهنگی بختیاری ها شده است.

همان گونه که در بالا اشاره هم کردم و دیدیم که خود مردم هم نیاز به آن احساس کرده اند؛ این است که ما به زمانی رسیده ایم که باید برای فعالیت های خود پایگاهی داشته باشیم تا سکان داران پیشروی قوم به سوی اعتلای فرهنگی در آن جا اقامت کنند و مرکزیتی باشد برای دلسوختگان فرهنگ بختیاری و فعالیت های پژوهندگان فرهنگ و ادب قوم بختیاری. گرچه امروزه هر که خود را

صدا و سیمای خوزستان و فرهنگ قوم بختیاری

فرهاد اسفندیاری

شکل خیلی بدی ادا می‌کند که این بد ادا کردن به‌همراه ژست‌هایی که به خود می‌گیرد و اختلاط زبان بختیاری با زبان فارسی به بدترین شکل ممکن می‌کوشد تا این زبان را زشت و زشت‌تر جلوه دهد و بدتر از آن فرهنگ پشت این گویش و پوشش را خدشه‌دار سازد. آوردن مثال برای اثبات این ادعا آسان است ولی در این نوشتار به یک مثال بسنده می‌کنیم.

در یکی از همین برنامه‌ها، چراغعلی خطاب به عمویش می‌گوید: «اخلاق عموم خرکی و ابید» تمام بختیاری‌زبان‌ها به این امر واقفند که در گویش بختیاری به جای عمو از واژه «آقا» استفاده می‌شود که ظرافت یک فرهنگ را می‌رساند، البته نه فرهنگی که نمادش لودگی‌های چراغعلی و مش‌صفر است، در فرهنگی که جوانش عمو را آقا و بزرگ‌تر خود می‌داند، هیچگاه به خود اجازه نمی‌دهد که او را با الفاظ زشت و رکیکی که حتی بیانشان در مکالمه‌های روزمره نیز با «دور از جناب» و «بلاتسب» بیان می‌شود مورد خطاب قرار دهد.

نکته درخور توجه دیگر این است که در این قبیل برنامه‌ها طوری وانموده می‌شود که هر کس با گویش قومی تکلم کند انسانی کم‌خرد، فحاش، گستاخ، بی‌سواد و بی‌اطلاع از مسایل اجتماعی است. گویی او انسانی بدوی است که در برخورد با مدرنیته و مظاهر آن دچار چنان آشفتگی‌ای شده که حتی شیوه زندگی و گویش خود را هم فراموش کرده است. برعکس هر کس به زبان فارسی سلیس صحبت کند انسانی دانا و آگاه به مسایل اجتماعی است. آیا واقعا چنین است؟

با این تفاسیر، از جوان امروز که کمتر با آداب و رسوم قومی‌اش آشناست، انتظار دارند که بر دامن فرهنگ‌های بیگانه پناه نبرد و با گویش قومی تکلم کند و از فرهنگ بومی بهره برد، آیا اگر شما جای او بودید چنین می‌کردید؟

ایا بهتر نیست در این بحران بی‌هویتی که چتر سیاهش را بر فرهنگ این مرز و بوم گسترانیده است و جوان ما را زیر سایه شوم خود گرفته است، با ارج نهادن به فرهنگ‌ها و گویش‌های تمام اقوام ایرانی که سرچشمه‌های دریای فرهنگ ایرانی‌اند، به‌جای شعار با اعتقاد به پراگماتیسم و عمل‌گرایی به مقابله با فرهنگ‌های ناصواب بیگانه بپردازیم؟

و شایسته نیست که در عصر ارتباطات، به‌جای قطع ارتباط با دنیای خارج و منع ماهواره و کتاب و اینترنت و... شخصیت فرهنگی‌مان را تثبیت کنیم تا دیگر نترسیم که مثلا یک فیلم از فرهنگ مهاجم، کیان هویت‌مان را به باد می‌دهد؟

مسئله هویت فرهنگی‌مان تثبیت نمی‌شود مگر در دامن فرهنگ‌های اقوام ایرانی و بیرون کشیدن سنت‌های درست آنها و تطبیق آنها با عصر حاضر نه بی‌حرمی به آنها و تمسخر گویش‌ها و مسلم‌تر این است که جوان امروز از فرهنگ بومی و زبان مادریش استفاده خواهد کرد، اگر اجازه بدهید و او را تحقیر نکنید!

با راه‌اندازی شبکه استانی خوزستان برنامه‌هایی با گویش محلی و قومی استان تهیه و پخش شد که بیشتر این برنامه‌ها به اصطلاح طنز بوده‌اند. جا دارد پس از گذشت چند سال که از تهیه و پخش این برنامه‌ها می‌گذرد از تهیه‌کنندگان و سیاست‌گذاران بخش تولید صدا و سیمای استان این سؤال مطرح شود که دلیل ساخت این گونه برنامه‌ها چیست؟

ایا این برنامه‌ها برای اشاعه خرده‌فرهنگ‌های قومی و تقویت آنها و در نتیجه تقویت بستر فرهنگی جامعه ساخته می‌شوند؟ یا برای انتقاد به نقش و وضعیت موجود اقوام در جامعه؟ و یا تنها برای سرگرمی مردم بدون در نظر گرفتن جنبه‌های دیگر؟

با نگاهی اجمالی به این برنامه‌ها متوجه خواهید شد که در برنامه‌های ارائه شده، دو گزینه‌ی اول مدنظر نبوده و تنها رویکرد طنز بی‌محتوا که فقط جنبه گفتار و طنز زبان دارد برای سرگرمی و پر کردن ساعات برنامه‌ها مدنظر می‌باشد. این عدم توجه به دو گزینه اول، دو جنبه دارد:

جنبه اول این است که تهیه‌کنندگان به‌صورت عمدی آنها را مورد توجه قرار نداده‌اند که در این صورت سوالات متعددی به ذهن خطور می‌کند که آیا گویش‌های قومی، لیاقت استفاده در عصر و اجتماع کنونی را ندارد؟ مثلا نمی‌توان از آنها در برنامه‌های جدی از قبیل فیلم‌های داستانی کوتاه استفاده کرد؟ آیا کشش این گویش‌ها فقط در حد برنامه‌های طنز است و در مناسبات جدی باید آنها را فراموش کرد و تنها برای خندیدن با به مسخره گرفتن آنها اکتفا وقت کرد؟

ایا کسی که با لهجه مادریش صحبت می‌کند نمی‌تواند انسانی تحصیل کرده و اجتماعی باشد؟ و سؤال‌هایی از این قبیل.

و جنبه دیگر قضیه، غیرعمد بودن در این رویکردهاست که در این صورت می‌توان گفت کسانی که بدون در نظر گرفتن جنبه‌های مختلف یک مسئله فرهنگی، به آن می‌پردازند، انسان‌هایی سطحی نگرند و توانایی سیاست‌گذاری و تولید برنامه‌های فرهنگی را ندارند.

کسانی که با ساخت برنامه‌هایی که فاقد هرگونه نکته آموزشی‌اند و برعکس بدآموزی زیادی نیز به‌همراه دارند و تنها برای سرگرمی یک ساعت مردم تهیه می‌شوند، زبان، فرهنگ و هویت یک قوم را لگدکوب می‌کنند.

مثال بارز این تخریب فرهنگی، سلسله برنامه‌هایی است که در آنها شخصیتی به نام چراغعلی، نماد پوشش و گویش بختیاری می‌شود که متأسفانه بیش از هر گویش دیگری مورد سوءاستفاده قرار گرفته است. شخصیتی بی‌سواد و گستاخ که با پس و پیش کردن هجاها و حرف‌های کلمات آنها را به

سال اول شماره اول

VOLĀT (HOHELAND)
CULTURAL AND SOCIOLOGICAL QUARTERLY OF BAKHTIYARI COMMUNITY
1st year, No. 1, Winter 2004

Founder & President: Nour Ali Moradi
Supervisor: Council of Directors

English Translator: Yadollah Parmoun, Ph.D
Type-setting and Make up: Azra Sharifi

Address: Tehran, P.O. BOX: 14155-1738
Tel: ++98-021-7573817
E-Mail: Faslnameh-volat@yahoo.com

Contents

INTRODUCTION

ETHNICITY

Volātvār

Emigration Conduct

Bakhtiyari: Consolidation to Breakdown

Unique, But Different

Aqallīyyat-hā (Minorities)

A Clarifying Endeavor on an International Issue

ETHNICITY AND HISTORY

Ethnic Historicism

Wandering, Like the Wind

(Story of Exiled Bakhtiyari's)

Community of Lor's and Ethnic Oppressions of the Last Two Centuries

Images of Bakhtiyari's

(Developments of Bakhtiyari Clothings for Men as Evident in Images by European Tourists)

Resting Place of Bakhtiyari Prominent Figures at Takht-e Foulād Cemetery, Isfahan

Part One: Sardār As'ad I (the Great)

ETHNIC LANGUAGE AND LITERATURE

Identification and Investigation of Two Old Lori (Bakhtiyari)

Collections of Verses of Zandiye Period Kept at Leningrad Institute of Oriental Studies

A Short 17th-Century Text in Lori (Bakhtiyari) Dialect

Youngster Native Speakers of Lori

Lori Dialect:

Spoken to Written

What do Ethnic University Papers Say?

ETHNICITY AND ART

Sartāl-Vardār:

Prelude to Bakhtiyari Ethnic Music

(Twelve Bakhtiyari Melodies in *Sedā-xāne-ye Melli* Archive)

CULTURE AND POETRY

CRITICISM AND OPINION

Why Not Shahr-e Kord? Why Another City Center?

Khuzestan Provincial Radio and TV Network and Bakhtiyari Ethnic Culture

ABSTRACTS IN ENGLISH

Nour Ali Moradi

Sekandar Amanollahi
Baharvand, Ph.D
Ardeshir Homayouni
Afshin Naderi

Mozaffar Bakhtiyar, Ph.D
Zahrab Madadi

Vahid Amin

Be'var Elima

Zahra Habibi

Ma'rouf Khazanedar
Translated by:
Nader Karimian Sardashti
Ali Ashraf Sadeghi, Ph.D
Ebrahim Chegini, Ph.D
Mojdeh Ja' farpour

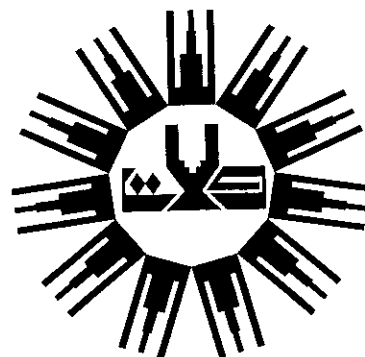
Shirin Darvish Rowhani

Be'var Elima

Sohrab Ali Mahmoudi
Farhad Esfandiari

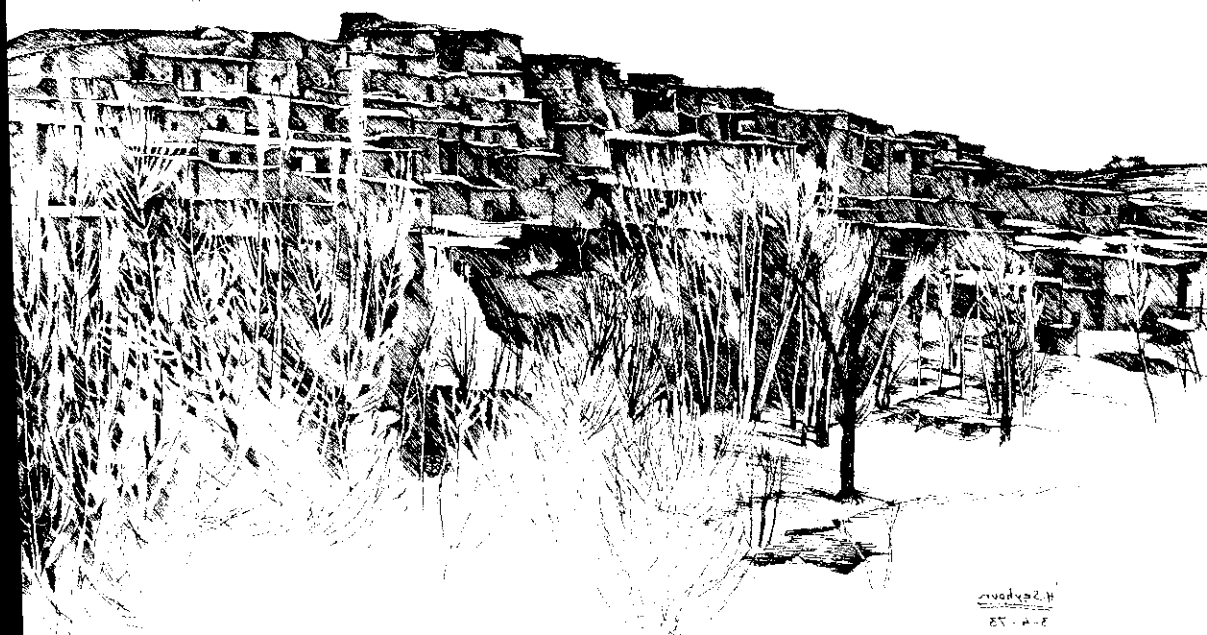
Yadollah Parmoun, Ph.D

1st year, N. 1, Winter 2004

Cultural and Sociological Quarterly
of Bakhtiyari Community

- Bakhtiyari: Consolidation to Breakdown
- Lori Dialect: Spoken to Written
- A Short 17th-Century Text in Lori (Bakhtiyari) Dialect
- Prelude to Bakhtiyari Ethnic Music
- Wandering, Like the Wind (Story of Exiled Bakhtiyari's)
- Community of Lor's and Ethnic Oppressions of the Last Two Centuries

2004-2005
2004-2005